

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 23

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ κι' αὐτὸς κοίταξε τὰ παιδιὰ μ' ἓνα καλόβολο χαμόγελο.

Ὁ κ. Καρινὺ δὲ συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐθυσιοτυπία πού ἐπικρατοῦσε στὸ παλάτι τῶν Ἑρειπίων. Δίχως νὰ περιμένει νὰ τοῦ μιλήσουν, ρώτησε αὐτὸς μὲ ἀπότομο ὕφος:

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ μάθω ἐπιτέλους γιὰ ποῖο λόγο αἰχμαλωτίστηκα καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα μοῦ στεροῦν τὴν ἐλευθερίαν μου!

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ σὰς πῶ πού σὰς φώναξα, ἀπάντησε ἡ συχα ὁ ἀρχηγός. Μὰ πρὶν ἀπ' αὐτό, θέλω νὰ γνωριστῶ μὲ τὰ παιδιὰ.

Ἡ νέα ἀνακάθησε τότε πάνω στὰ μαξιλάρια, τράδηξε κοντὰ τῆς τὸ Φραγκίσκο καὶ τὴ Λούση, τοὺς χαϊδεψε καὶ τοὺς εἶπε φιλικά:

— Θυμώσατε καὶ σεῖς, σὰν τὸν μπαμπά σας, πού σὰς ἔφερα ἐδῶ; Σὰς περιποιήθηκαν καθὼς εἶχα διατάξει; Δὲ σὰς ἔδωσαν ὅ,τι κι' ἂν ζητήσατε;

— Ναί! ἀπάντησε ἡ Λούση, γοητευμένη ἀπὸ τὸ θέλγητρο τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Φραγκίσκος, σ' ἓνα νόημα τοῦ κ. Καρινύ, δειχθῆκε πῶς ἐπιφυλακτικός.

— Μὰς περιποιήθηκαν πολὺ, εἶπε τὸ παιδί, αὐτὸ δὲ μπορούμε νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε. Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶναι πολὺ διασκεδαστικό· ὥστόσο ὅμως ἐμεῖς εἴμαστε φυλακισμένοι, κι' ἓνας ἄντρας δὲν ἐκτιμᾷ ποτέ τίποτα τόσο πολὺ ὅσο τὴν ἐλευθερίαν του!

Ὁ μηχανικός πῆγε νὰ ξαναρχίσει:

— Τὸ παιδί αὐτὸ μιᾶ σωστά, εἶπε, καὶ φρονῶ ὅτι...

Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσει τὴ φράση του:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια! ἔκαμε μὲ τὸ ὕφος ἐκεῖνο πού ἤξερε νὰ ἐπιβάλλεται σ' ὅλους, βλέπω ὅτι δὲν ξέρετε οὔτε πού βρίσκεστε, οὔτε σὲ ποιὸν μιλάτε! ἐδῶ μέσα, κύριε, ἄλλη θέληση ἔξω ἀπὸ τὴ δική μου δὲν ὑπάρχει κι' οἱ ἄνθρωποι

— Κι' ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ, εἴσατε σεῖς; ρώτησε μὲ περιφρονητικὸ ὕφος ὁ μηχανικός.

— Ἐγώ!

— Τώρα καταλαβαίνω. Ἔπεσα στὰ χέρια συμμορίας ληστῶν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε πῆτε το, ἀποκρίθηκε μὲ παλλόμενη φωνή ἡ νέα. Μὰ ἡ συμμορία αὐτὴ ἔχει τόση δύναμη, ὥστε νὰ μὴν τολμᾷ κανένας νὰ τὴν ὀνομάσει «συμμορία ληστῶν» ὅπως τὴν εἰπατε σεῖς.

Ὁ μηχανικός ἄρχισε νὰ δοκιμάζει τὴν ἐπίδραση τῆς φοβερῆς αὐτῆς γαλήνης καὶ πεποίθησης. Ἀπάντησε σὲ τὸν ἡρεμότερο:

— Μ' ἓνα λόγο, τί σκοπεύετε νὰ μᾶς κάνετε;

— Σὰς ξαναλέω ὅτι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς δικές σας διαθέσεις.

— Δηλαδή, θέλετε χρήματα; Θέλετε νὰ σὰς πληρώσω λύτρα;

Στὰ χεῖλια τοῦ ἀρχηγοῦ φάνηκε ἓνας μορφασμὸς βαθύτατης περιφρόνησης:

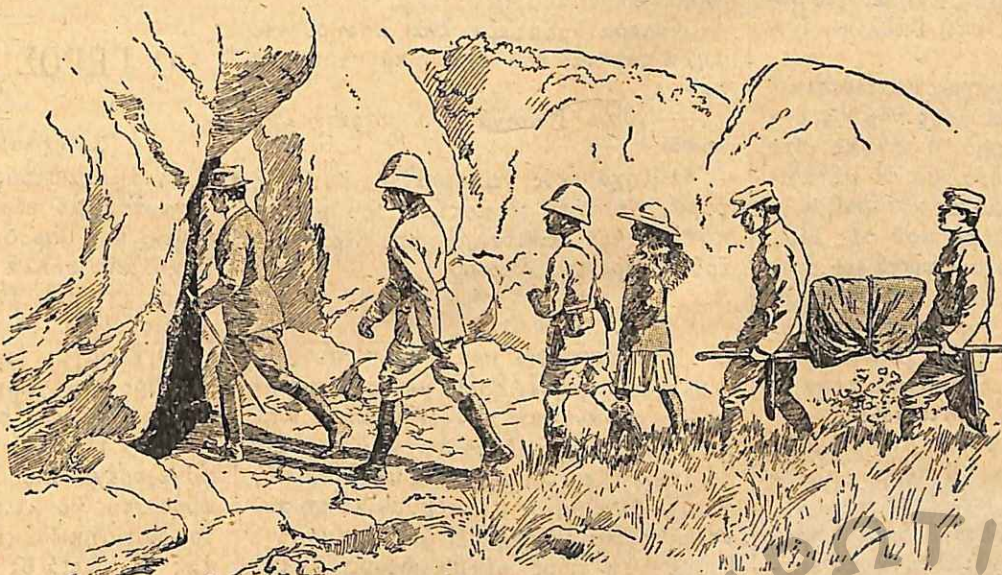
— Γιελιέστε, κύριε. Ἐχω στὴ διάθεσή σας ἓνα τσέκεκατὸ χιλιάδων δολλαρίων.

— Γιὰ ποῖο λόγο;

— Θὰ σὰς τὸν πῶ.

Ἡ νέα κατάλαβε ὅτι ἀρχίζει νὰ χεῖ ἐπίδραση πάνω στὸ Γάλλο. Δίχως νὰ βιαστεῖ, ἀργά-ἀργά καὶ μὲ χάρη, ξαπλώθηκε καὶ πάλι στὰ μαξιλάρια τῆς καὶ, χαϊδεύοντας τίς μπούκλες τῆς Λούσης μὲ τὰ λευκώτατα καὶ λεπτὰ δάχτυλά της, εἶπε:

— Ἐχετε στὴν κατοχή σας ἓνα μηχανήμα πού βλέπει μέσ' ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ καὶ στερεὰ σώματα. Τὰ πειράματά σας ἔδωσαν θαυμάσια ἀποτελέσματα.

« Τὸ ὑπόγειο φωτίστηκε ξαφνικά... »

συνειθίζουν νὰ χαμηλώνουν τὴ φωνή σταν μιᾶνε σὲ μένα!

— Κι' ὅμως, ἀποκρίθηκε θαρρετὰ ὁ κ. Καρινὺ, ἐγὼ δὲ μπορῶ ν' ἀνεχθῶ αὐτὴ τὴ βία. Εἰμ' ἐλεύθερος γάλλος πολίτης.

Ἡ νέα χαμογέλασε περιφρονητικά:

— Πρέπει νὰ μάθετε ὅτι οὔτε ἡ γαλλική, οὔτε ἡ ἀγγλική, οὔτε ὅποιαδήποτε ἄλλη κυβέρνηση δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἐξουσία ἀπάνω σὲ μένα! Ἀπεναντίας αὐτὲς ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὑποστήριξή μου· κι' ὅταν θὰ βγῇτε ἀπὸ δῶ μέσα, ἀνβγῇτε ποτέ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάμετε λόγο σ' ὅποιονδήποτε γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ καὶ θὰ μάθετε ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθεῖ στὴ θέλησή του.

τα. Τὸ μηχανήμα αὐτό, πὺ εἶναι ἐφεύρεση τοῦ πατέρα αὐτοῦ τοῦ ἀγοριοῦ, βρίσκεται τώρα στὸ δωμάτιό σας, στὸ παλάτι τῶν Ἑρεπίων.

— Ἀκριβῶς, περιορίστηκε ν' ἀπαντήσῃ ὁ κ. Καρινὺ.

— Λοιπὸν, αὐτὸ πὺ περιμένω ἀπὸ σας, εἶναι τὸ ἐξῆς: Νὰ θέσετε τὸ μηχανήμα αὐτὸ στὴ διάθεσή μου καὶ νὰ ἐπιδίδεστε σεῖς τὴ λειτουργία του.

— Νὰ τὸ χρησιμοποιοῦτε σὲ τί;

— Ἀκούστε: Οἱ σοφοὶ μου μελετοῦν, ἀπὸ κάμποσα χρόνια, κάποια δοκουμένα πὺ με κάνουν νὰ ἔχω τὴ βεβαιότητα, ὅτι στὰ ἐρεπία τοῦ Ἀγκὸρ ὑπάρχει ἕνας ἀρχαῖος θησαυρὸς. Θέλω νὰ μεταχειριστῶ τὸ μηχανήμά σας γιὰ ν' ἀνακαλύψω αὐτὸν τὸν θησαυρὸ.

Ὁ κ. Καρινὺ κούνησε αὐστηρὰ τὸ κεφάλι καὶ ἀπάντησε:

— Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἀνήκει στὸ βασίλειο τοῦ Σιάμ καὶ στὴ Γαλλικὴ Κυβέρνηση;

Ὁ ἀρχηγὸς ἔκαμε νόημα καταφατικό:

— Ναι, σύμφωνα με τοὺς νόμους, ἕνα μέρος ἀπὸ τὸν θησαυρὸ θ' ἀνήκει στὸ κράτος. Τὸ μέρος αὐτὸ θὰ τὸ μεταδιδάσετε σεῖς στὶς δύο αὐτὰς κυβερνήσεις, ἂν βροῦμε τὸν θησαυρὸ πὺ σας λέω. Τὸ ἄλλο μέρος, πὺ σύμφωνα με τοὺς νόμους ἀνήκει σ' ἐκεῖνον πὺ θ' ἀνακαλύψῃ τὸν θησαυρὸ, θὰ τὸ μοιραστοῦμε νόμιμα οἱ δύο μας. Βλέπετε τίποτα τὸ ἀνήθικο ἢ τὸ ἀπρεπὸ στὴν ἐπιχειρήσῃ, πὺ σας προτείνω;

Ὁ κ. Καρινὺ σκέφθηκε μὴ σιγῇ, δίχως νὰ μιλήσῃ, καὶ ὕστερα ὁμολόγησε:

— Ὅπως μοῦ τὰ λέτε, βέβαια ἢ πρότασή σας αὐτὴ δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἐπιλήψιμο.

— Ὡστε τὴ δέχεστε;

— Τὴ δέχομαι.

— Προτιμῶ αὐτὴ τὴ λύση, εἶπε ὁ ἀρχηγός. Γιατί ἂν τυχὸν ὁ περήφανος χαρακτήρας σας σας ἐσπρωχνε νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἀντίστασή σας, θὰ βρισκόμουν στὴν ἀναγκὴ νὰ φθάσω στὰ ἄκρα, καὶ αὐτὸ θὰ μοῦ ἦταν πολὺ δυσάρεστο, ἐξαιτίας τῶν παιδιῶν... Κύριε Καρινὺ, μοῦ δίνετε τώρα τὸ χέρι σας;

Ὁ μηχανικός ἔμεινε ἀκίνητος.

— Ὅχι μοῦ ἐπιτρέψετε πρῶτα, εἶπε, νὰ σας γνωρίσω καλύτερα;

— Ἔστω! ἔκαμε ἡ νέα, δαγκώνοντας με πείσμα τὰ χεῖλη της, γιατί πρώτη φορὰ βρισκόταν μπροστά της ἕνας ἄντρας πὺ εἶχε τὴ δύναμη νὰ μὴν ὑπακούει τυφλὰ στὶς προσταγές της. Γι' αὐτὸ αἰσθάνθηκε καὶ ἕνα εἶδος

θαυμασμοῦ γι' αὐτὸν τὸν σπάνιον ἄνδρα.

Δὲν ἐπέμεινε. Καὶ με τὴν ἐπιτηδειότητα ἐκείνη πὺ τὴν χαρακτηρίζε, χτύπησε σ' ἕνα γκόγκ. Ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ Ντούγκλας. Κάτι τοῦ εἶπε στ' αὐτὴ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, παρουσιάστηκαν μερικὲς λευκοφορεμένοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ παλατιοῦ τῶν Ἑρεπίων. Ἐφεραν ἕνα δίσκο με ποτὰ καὶ δύο κουτάκια. Ἡ νέα τάνοιξε καὶ ἔδωκε ἕνα ὠραῖοτατο βραχιόλι καὶ μὴ καρφίτσα γραβάτας με κόκκινα διαμάντια. Ἐδωσε τὸ βραχιόλι στὴ Λούση καὶ τὴν καρφίτσα στὸ Φραγκίσκο.

Ἀγαπήτά μου παιδιά, εἶπε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, θὰ σας δώσω αὐτὰ τὰ δύο ἐνθύμια, γιὰ τὴν ὥρα. Γιατὶ ἂν τύχῃ καὶ βροῦμε τὸν θησαυρὸ πὺ θ' ἀναζητήσουμε με τὸ μηχανήμα σας, τότε πιά θὰ σας δώσω ὅχι στολίδια, ἀλλὰ ὁλόκληρα ἐκατομύρια!

Ὑστερα πρόσφερε ἕνα ποτήρι στὸ μηχανικὸ καὶ τοῦ εἶπε χαμογελώντας πάντα:

— Κύριε Καρινὺ, θὰ πάρετε ἕνα κοκτέιλ;

Ὁ μηχανικός, γοητευμένος αὐτὴ τὴν φορὰ, χτύπησε τὸ ποτήρι του με τὸ ποτήρι τοῦ ἀκαταμάχητου ἀρχηγοῦ τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὁ θησαυρὸς τῶν Ἑρεπίων.

Εἶχαν περάσει τρεῖς μέρες ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησιν τοῦ μηχανικοῦ Καρινὺ με τὸν παράδοξο ἀρχηγὸ τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ. Στὸ διάστημα αὐτό, τίποτα δὲν θύμιζε στὸ μηχανικὸ τὴ συννομιλία τοῦ ἐκείνου. Ἡ ζωὴ ἔξακολουθοῦσε γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους ἄνετη, ἡσυχὴ καὶ μονότονη. Ὡστε ὁ κ. Καρινὺ εἶχε ὅλον τὸ διαθέσιμο καιρὸ νὰ σκεφθεῖ ψυχραῖα πάνω στὴν πρότασιν πὺ τοῦ εἶχε κάμει ὁ ἀρχηγός της συμμορίας. Ἐξέταζε με τὴν ἡσυχία του ὅλες τὶς ἀποφύσεις της καὶ τὶς συνεισφορές της καὶ βρισκόταν ἀναγκασμένος νὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα ὅτι, παρ' ὅλη τὴν ἀντιπάθειαν πὺ αἰσθάνονταν ἐναντίον της γυναίκας αὐτῆς πὺ δὲν ἔπαυε νὰ τὴ θεωρεῖ ἀρχηγὴ ληστών, ὁ συνδυασμὸς καὶ ἡ συνεργασία πὺ τοῦ πρότεινε, δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνήθικο.

Ἀλήθεια, τί ἐπρόκειτο νὰ κάμουν; Ἀνασκαφές στὰ ἔρημα μέρη τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀγκὸρ-Βάτ. Αὐτὰ δὲν ἀνήκαν σὲ κανέναν ἄλλον παρὰ στὴν κυβερνήσῃ, πὺ καὶ αὐτὴ εἶχε μόνον δικαίωμα ἀπὸ κατὰκτησιν.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Εδωσε τὸ βραχιόλι στὴ Λούση...»
(Σελ. 182, στ. β.)

ΤΟ ΔΥΣΜΙΚΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Ἡλιος βαθὺς λαμποκοπᾷ τῆς γωνίας τ' ἄσπρα πελεκουδία καὶ τὸ σοφά, καὶ ἀντικυτᾷ στὰ σγουρὰ κρόσια καὶ στὰ χνουδία.

Πᾶει στοῦ σπιτιοῦ τὸ θυμιατό, στὸ καρυδένιο λαβράκι, πὺ, τριδίπλα ἀλυσσοδωτό, καίει τὸ λιβάνι του ὡς ἄπάνω,

καὶ στὴν κυρούλα, καὶ γελᾷ μες στὴν ποδιά της τὴν καινούργια, γιὰ ψυχικὸ—καὶ τῆς φιλά τ' ἄρραφα, τὰ χοντὰ κουντούρια.

Δίσκοι, φλιτζάνια, γυαλικά, καὶ αὐτὰ ἄπ' τὴ μοιρασιά ἔχουν πάρει, με τὸν βαρὺ χρυσὸ χαλκὰ τὸ ἀρχαῖο σεντούκι, καὶ τὸ ἀρμάρι.

Ἀπόψε, ποῖος νὰ στοχαστῇ κόσμον κακὸ καὶ ἀνάξια μοῖρα! Τὸ βίός μας γιὰ νὰ μοιραστῇ, νὰ κρούσῃ ὡς ἀνεβῇ τὴ θύρα

καὶ ναῦρη, ἄπ' ὅξω, ταπεινὸ, μὴ φοῦχτα δύσμο,—ἄκρη στὴ σκάλα—καὶ ἄπάνω, τ' ἄσπρο πὺ, ἄκρινό, βαραινέι, κρέμεται, σὰ στάλα

ψηλά, στὸν ἔβδομο οὐρανό.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΓ

Ο ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(Κατὰ τὸν Walter Scott)

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 174.]

Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, διέκρινε ἕναν γιγαντόμορο γέρο, με γυνὴ τριχωτὴ σῶμα, πὺ φοροῦσ' ἕνα στεφάνι καὶ μὴ ζώνη ἀπὸ φύλλα βελανιδιάς καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα ξεριζωμένο πεύκο με τὶς ρίζες.

Ὁ Γιώργος τρόμαξε, γιατί γνώρισε τὸν Γέρο τοῦ Χάρτς, καθὼς τοῦ τὸν εἶχαν περιγράψῃ οἱ βρακοὶ καὶ οἱ κυνηγοὶ πὺ τὸν εἶχαν ἰδεῖ. Γύρισε καὶ ἔφυγε τρέχοντας. Μὰ ντράπηκε γιὰ τὸ φόβου του, γονάτισε, ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ σηκώθηκε. Κοίταξε στὸ ὕψωμα: Ἡ φωτιά δὲ φαινόταν πούθενά.

Τὸ φεγγαράκι φώτιζε τὴν χαράδρα. Κι' ὅταν ὁ Γιώργος ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου εἶχε ἰδεῖ τὴν φωτιά, ἔπιασε τὴν χλόη καὶ εἶδε πῶς ἦταν δροσερή, νοτισμένη ἀπὸ τὴν δροσιά. Πούθενά στήλη ἢ ἄλλο ἔχνος φωτιάς!

Γύρισε στὴν καλυδούλα του καταφοδισμένος καὶ, κάνοντας τὴν ἴδια σκέψη με τὸ Μάρκο, ἀποφάσισε νὰ μὴν πῇ τίποτα, γιὰ νὰ μὴ κεντηθῇ ἡ τολήμνηρ περιέργειαν τοῦ μικροῦ τοῦ ἀδελφοῦ.

Ἦρθε καὶ ἡ σειρά τοῦ Μαρτίνου νὰ φυλάξῃ τὴν φωτιά. Τ' ὄρνιθι εἶχε λαλήσει καὶ ἡ νύχτα πῆγαινε νὰ σωθῇ. Κοίταξε τὸ φουρνέλο ὅπου εἶχαν βάλει τὰ ξύλα γιὰ νὰ γίνουν κάρβουνα καὶ εἶδε μ' ἐκπληξή του ὅτι ἡ φωτιά κόντευε νὰ σβύσῃ. Γιατί, βλέπετε, τὸ παράξενο θέαμα εἶχε ἀπασχολήσει τὴν

προσοχὴ τοῦ Γιώργου καὶ τοῦ Μάρκου καὶ δὲν εἶχαν προσέξῃ τὴ φωτιά. Ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν νὰ φωνάξῃ τ' ἀδελφία του. Μὰ τοὺς εἶδε πὺ κοιμόνταν τόσο βαθιὰ καὶ δὲν τὸν βάστηξε νὰ τοὺς ξυπνήσῃ.

Πῆγε μόνος του νὰ μαζέψῃ ξύλα γιὰ τὴν φωτιά. Μὰ μόλις τᾶρριξε, ἡ φωτιά λιγότερε πὺ πολὺ. Ἐτρεξε τότε νὰ βρῇ ξερὰ ξύλα, γιατί, φαίνεται, αὐτὰ πὺ εἶχε ρίξει, ἦταν χλωρὰ. Ὅταν γύρισε, βρῆκε τὴν φωτιά τοῦ φουρνέλου ὁλόκληρα σβυσμένη. Αὐτὸ ἦταν κάτι σοδαρό. Ἴσως αὐριο νὰ μὴν εὐκαιροῦσαν νὰ πᾶνε γιὰ ξύλα καὶ νάχαναν τὸ μεροκάματο. Φύσηξε, πολέμησε νὰ τὴν ἀνάψῃ, μὰ στάθηκε ἀδύνατο. Ἀπελπισμένος τότε, πῆγαινε νὰ ξυπνήσῃ τοὺς ἀδελφούς του, ὅταν εἶδε καὶ αὐτὸς ξαφνικά τὴν ἀλλόκοτην φωτιά στὸ ἀντικρινὸ ὕψωμα.

Ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν ὅτι οἱ καρδουναίρηδες τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ εἶχαν περάσει τὸ σύνορο καὶ ἔκαναν ἐκεῖ κάρβουνα. Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ φωνάξῃ τὰ δέξια του, νὰ πάρουν τὰ ὅπλα τους καὶ νὰ τιμωρήσουν τοὺς ἐνοχλητικούς γείτονες. Μὰ καθὼς εἶδε τὶς παράξενες χειρονομίες τῶν ἀνθρώπων πὺ χόρευαν γύρω στὴν φωτιά, ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἔδλεπε κάτι ὑπερφυσικό.

Ἀνθρωποὶ ἢ δαίμονες, σκέφτηκε ὁ ἀτρόμητος Μαρτίνος, ἐγὼ θὰ πάω νὰ τοὺς ζητήσω θράκα γιὰ ν' ἀνάψω τὴν φωτιά μου.

Πῆρε τὴν τσιμπίδα του καὶ προχώρησε. Πέρασε τὸ αὐλάκι, ἀνέβηκε στὸ ὕψωμα καὶ ζύγωσε τόσο τὸ παράξενο φαινόμενο, ὥστε γινώρισε καθαρὰ τὸν Γέρο τοῦ Χάρτς. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ἔνοιωσε ἀνατριχίλα φόβου. Θυμήθηκε ὅμως ὅτι πολλὰς φορὰς εἶχε ἐπιθυμήσει καὶ εἶχε ὀνειρευτεῖ νὰ τοῦ δινόταν μὴ τέτοια εὐκαιρία. Προχώρησε λοιπὸν ἀκόμα πὺ πολὺ καὶ ὅσο πλησίαζε, οἱ ἄγνωστοι ἐκείνοι τοῦ φαινόταν καὶ πὺ ὑπερφυσικοί. Ὅλοι ἔδωκαν τὰ γέλια, μόλις τὸν εἶδαν νὰ φτάνῃ. Κάτι γέλια παράφωνα καὶ κακόηχα, πὺ ἔκαναν ἀμέσως ἄσχημη ἐντύπωση στὸ φίλο μας.

— Ποῖος εἶσαι; ρώτησε ὁ γιγαντας, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

— Εἰμαι ὁ καρδουναίρης Μαρτίνος Βαλδέκ, ἀποκρίθηκε ὁ τολμηρὸς νέος. Καὶ σεῖς, ποῖος εἶστε;

— Ἐγὼ εἰμαι ὁ ἀρχοντας τῶν βουνῶν καὶ τῶν δασῶν. Μὰ εὖ πὺς ἐτόλμησες νὰ πλησιάσῃς τὴν φωτιά μου;

— Ἦρθα νὰ σας ζητήσω λίγη φωτιά γιὰ ν' ἀνάψω τὸ φουρνέλο μου πὺ μούσβυσε.

— Καλὰ, πάρε φωτιά καὶ φύγε. Κανεὶς θνητὸς δὲ μπορεῖ νὰ μείνῃ κοντὰ μας ὥρα πολλή, δίχως νὰ πεθάνῃ.

Ὁ Μαρτίνος ἔπιασε με τὴν τσιμπί-

δα του ἕναν χοντὸ ἀναμμένο δαυλὸ καὶ σηκώνοντάς τον με κόπο, γύρισε στὴν καλύδα του καὶ τὸν ἔρριξε στὸ φουρνέλο. Φύσηξε ὅσο μποροῦσε, μὰ ὁ δαυλὸς ἔσβυσε σιγὰ-σιγὰ δίχως νὰνάψῃ τ' ἄλλα ξύλα. Γύρισε καὶ εἶδε ὅτι ἡ φωτιά στὸ ὕψωμα ἦταν ἀκόμα ἀναφτῇ. Ἐτρεξε πάλι καὶ ἔφτασε κοντὰ στὸ Γέρο τοῦ Δάσους.

— Τί θέλεις πάλι; τὸν ρώτησε καίνο, χαμογελώντας τώρα πὺ πονηρὰ ἀπὸ πρὶν.

— Ἡ φωτιά μου δὲν ἔπιασε. Ἦθελα νὰ πάρω καὶ ἄλλο ξύλο.

— Ἐλα, πάρε καὶ πῆγαινε γρήγορα! Πῆρε καὶ δεῦτερο ξύλο, μὰ καὶ αὐτὸ ἔσβυσε σχεδὸν ἀμέσως μόλις τὸ δάλε στὸ φουρνέλο. Ἡ εὐκολία ποῦδρισκε νὰ παίρνῃ φωτιά, τοῦδωσε τὸ θάρρος νὰ πάῃ καὶ τρίτη φορὰ νὰ ζητήσῃ ἕν' ἀναμμένο ξύλο.

— Ἀχόρταγος εἶσαι! εἶπε ὁ Γέρος, σκάζοντας τώρα στὰ γέλια. Πάρε φωτιά, μὰ κοίταξε νὰ μὴν ξανάρθῃς.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

KB'.

Κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, ὁ σιὸρ-Πίπης ὁ Χρυσοσπάθης τάκουγε ὅλα, περιμένοντας τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ κάνῃ τὸ ἀστεῖο του...

Κι' ἄξαφνα, ἐνῶ ὁ ταγματάρχης Μπαμπούμας ἦταν ἀκόμα γονατιστὸς καὶ σημάδευε, ἀκούνε ὅλοι ἕνα δυνατό μουνγκιτὸ καὶ βλέπουν νὰ ἐξορμῇ ἀπ' τὸ σκέπασμα τοῦ τραπεζιοῦ μὴ ἀρκούδα!

Πῶ, πῶ, τί κακὸ καὶ τί φευγὸ πὺ ἔγινε!

Ὅλοι κατατρομαγμένοι τρέχουν στὴν πόρτα, βγαίνουν στὸ διάδρομο πατεῖς με-πατῶ σε, κατεβαίνουν τὴ σκάλα με κουτουβάλες καὶ πετιοῦνται στὸ δρόμο ξεφωνίζοντας σὰν τροχοί:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Ἡ ἀρκούδα!... Ἡ Ἀράπα!... Στὰ ὅπλα!...

Στὸν τρόμο του, ὁ κ. Γουαματίας δὲν βρῖσκει παρὰ μὴ μόνον λέξη:

— Γκρίλ!... Γκρίλ!...

Κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι:

— Στὰ ὅπλα!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΥΡΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΜΟΥ έδειξε ή Διάπλασις ένα γράμμα της **Βιόλας Χλώρη**, όπου ή φίλη μας αυτή λέει τή γνώμη της γιά τίς δεισιδαιμονίες του λαού ή τίς προλήψεις. Γιατί πρόληψη και δεισιδαιμονία είναι σχεδόν τό ίδιο. Πάντα δηλαδή, σέ κά-θε πρόληψη, παρουσιάζεται ό φόβος του υπερφυσικού, του δαίμονος, (δεισιδαιμονία=δαιμονοφοβία) κι' όταν άκόμα όνομάζουμε **προλήψεις** μερικές ιδέες που δέν έχουν σχέση μ' αυτόν τό φόβο, τό κάνουμε γιά νά τίς συνταυτίσουμε μέ τίς **δεισιδαιμονίες** κι' νά τίς καταδικάσουμε έτσι περισσότερο.

Ένα παράδειγμα: δεισιδαιμονία, καθαυτό πρόληψη, είναι νά πιστεύη κανείς πώς όταν καθήσουν σέ τραπέζι δεκατρείς ή άνάψουν τό τσιγάρο τους τρείς από τό ίδιο σπέρτο, κάποιος στό χρόνο θά πεθάνη. Δέν είναι όμως καμμία δεισιδαιμονία νά νομίζη κανείς πώς τά κορίτσια δέν πρέπει νά μαθαίνουν γράμματα ή νά βγαίνουν ποτέ από τό σπίτι, όπως τόν παλιό καιρό. Αυτό είναι μόνο μία πλάνη, μία στραβή ιδέα, μία κακή αντίληψη. Αλλά τή λέμε κι' αυτή πρόληψη, τήν ταυτίζουμε μέ τή δεισιδαιμονία, γιά νά πούμε έτσι ότι όποιος έχει σήμερα μία τέτοια ιδέα, είναι τόσο άνόητος, τόσο παράλογος, όσο κι' εκείνος που φοβάται τόν δαίμονα, τό υπερφυσικό, και πιστεύει πώς θά πεθάνη ένας από τούς δεκατρείς του τραπέζιου ή τούς τρείς του τσιγάρου.

Η φίλη μας λοιπόν **Βιόλα Χλώρη**, — ένα κορίτσι που, καθώς βλέπω, σκέπτεται μόνο του και σκέπτεται πολύ καλά, — παρατηρεί στην άρχή πώς αλήθεια οι προλήψεις κι' οι δεισιδαιμονίες κάθε λογής «είν' ένα φοβερό εμπόδιο στην έν γένει πρόοδο»· μερικές όμως απ' αυτές είναι έτσι καμωμένες, που όχι μόνο νά μή βλάπτουν σέ τίποτα, παρά και νά ωφελούν εκείνον που τίς πιστεύει. Παράδειγματος χάρη, όταν ή γιαγιά λέει στην έγγονούλα της πώς δέν κάνει ν' άφίνει στη μέση τό σκούπισμα, «γιατί θά της μείνη στη μέση κι' ή προξενιά». Ή, αυτό άγγίζει τό κορίτσι, — λέει ή **Βιόλα Χλώρη**, — εκεί που τό πονά. Για φαντάσου νά μείνη στη μέση ή προξενιά και νά μή παντρευτή ποτέ!.. Τό θυμάται λοιπόν πάντα κι' έτσι συνειθίζει νά μήν άφή-νι τίς δουλειές της μισές. Με άλλους λόγους, ή πρόληψη αυτή έχει μία παιδαγωγική, νά πούμε, σκοπιμότητα, που τήν έχουν κι' άλλες πολλές.

Αξαφνα, — λέει πάντα ή **Βιόλα Χλώρη**, — όταν χύνεται ή καντήλα,

πώ, πώ, τί κακό! Όλοι πιστεύουν πώς είναι προμήνυμα συμφοράς μεγάλης. Ας προσέχουν λοιπόν, γιατί δέν είναι βέβαια και μικρό κακό νά χυθή λίγο λάδι. Πόση ζημιά μπορεί νά προξενήση, αν χυθή μάλιστα, — προσθέτω εγώ, — άπάνω στο κομμό και εισχωρή-ση στα συρτάρια μέ τά καλά ρούχα; ω, δυστυχία!

Άλλο: Απó μικρή, λέει ή **Βιόλα Χλώρη**, της καρφώθηκε ή πρόληψη πώς όταν ξεκινούσε γιά κάπου, αλλά ξεκινούσε κάτι τί κι' αναγκάζονταν νά γυρίση στο σπίτι γιά νά τό πάρη, άδικα θάκανε έπειτα τόν κόπο, γιατί κανένα δέν θάδρισκε εκεί που θά πήγαινε, ή δέν θά της πετύχαινε ό σκοπός που γι' αυτόν είχε ξεκινήση. Κι' έτσι συνήθισε από μικρή, πριν φύγη γιά κάπου, νά στέκεται μία στιγμή γιά νά θυμηθί μήν ξεχάσε τίποτα. Νά πώς μία πρόληψη τήν έκανε σιγά-σιγά νά μήν είναι ξεχασισάρα.

Άλλο: «Μήν άφίνης νά πιη κανείς τό απόπιμά σου. Θά σου μάθη τά μυστικά σου». Αυτή πιά είναι μία πρόληψη... ύγιεινή. Πόσες άρρώστειες, αλήθεια, μπορεί νά κολλήση κανείς, πίνοντας από ξένο ποτήρι! Αυτό οι πάπποι μας τό ήξεραν καλά, κι' άς μήν ήξεραν άκόμα πώς υπάρχουν στόν κόσμο μικρόδια!..

Κι' ή **Βιόλα Χλώρη** τελειώνει έτσι: «Μερικές προλήψεις καταντούν και... χαριτωμένες. Νά σου λένε άξαφνα πώς όταν άφίνης τό φαλλίδι άνοιχτό, είναι άνοιχτά και τά στόματα τών έθρων σου, μελουν γιά σένα ή γιά τό σπίτι σου οι κακές γλώσσες...»

Δέν υπάρχει τώρα άμφιβολία. Μερικές από τίς προλήψεις και δεισιδαιμονίες του λαού είναι έτσι νόστιμες και χαριτωμένες σαν του φαλλιδιού· άλλες είναι ύγιεινές σαν του αποπίματος· κι' άλλες παιδαγωγικές σαν της καντήλας.

Γι' αυτό μάλιστα τίς λένε στα παιδιά και πολλοί μεγάλοι που δέν τίς πιστεύουν οι ίδιοι· κι' ίσως-ίσως γι' αυτό τό πλάστηκαν έξαρχής και γι' αυτό διαδόθηκαν τόσο... Αλλά τί νά σάς πώ! Έμένα δέν μάρεσει ή παιδαγωγία που γίνεται μέ τή βοήθεια προλήψεων και δεισιδαιμονιών. Προτιμώ εκείνη που βασίζεται στο λογικό και τό συναισθηματικό, (γιά νά μήν πώ στο αίσθημα και θυμώση ή **Μηολόγηση**) και μακαρίζω περισσότερο τό παιδί που μαθαίνει έξαρχής τό σωστό και πειθεται νά τό κάνει, χωρίς νά μεσολαβή κανένας φόβος υπερφυσικού. Πάντα ή δεισιδαιμονία είναι κακή κι' όταν άκόμα από τή μία μεριά ωφελεί, από τήν άλλη βλάπτει.

Δέν χρειάζονται, παιδιά μου, προλήψεις· ό τέλειος άνθρωπος δέν έχει καμμία· ούτε πιστεύει πώς είναι «κα-

κό» νά καθούνται στο τραπέζι δεκατρείς, παρά μόνο όταν δέν υπάρχει φαί παρά γιά δώδεκα...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιά τήν «Διάπλασι» από τόν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συγχωρεία από τό προηγούμενο —

Και σέ λίγο, σιγά, παραπονιάρικα: — Μά γιατί δέν μου τόπες και μένα πώς θάπαιρνες τόν κ. Νταρζαντόν;

— Έχεις δίκιο, παιδί μου, τού άποκρίθηκε, μά δέν ήθελε καίνος. Είπε πώς ήταν περιττό νά τό μάθης άμέσως. Θά τό μάθαινες τό καλοκαίρι, όταν θά σε παίρναμε δώ νά περάσης τίς διακοπές... Τελος πάντων, δέν ήθελε. Ή, είχε και τό πένθος της θείας του... εκεί, στην έπαρχία, κάναμε ένα γάμο όλως διόλου κλειστό...

Απ' όλ' αυτά, ένα μόνο καταλάβαινε ό Τζάκ: πώς ή μητέρα του είχε ύποταχθεί στη θέληση του πατριού του. Δέν έκανε πιά ό,τι ήθελε αυτή· έκανε ό,τι ήθελε καίνος...

— Καλά, καλά, φιδύρισε κρατώντας μέ κόπο τά δάκρυα. Μά... που είναι;...

— Δέν είναι· έδω... Λέει σέ ταξίδι... Θά έρθη όμως σέ λίγες ήμέρες και πρέπει νά του γράψω πώς θά σε βρή έδω. Ω, θά ευχαριστηθί πολύ. Γιατί μ' έλο τό αυστηρό του ύψος, είναι ό καλύτερος άνθρωπος του κόσμου και σ' αγαπά πολύ. Τι νομίζεις; γιά τό συμφέρο σου δέ θέλησε νά σε πάρουμε στο γάμο μας, νά μή χάσης τά μαθήματά σου. Έτσι νομίζω εγώ. Πρέπει νά τόν αγαπάς και σύ. Άκου, Τζακάκι μου, χρυσά μου; Ναι, νά σε χαρώ. Άλλοιώςτικά εγώ, άνάμεσα στους δυό σας, θά είμαι πολύ δυστυχισμένη!

Μιλώντας έτσι, κοίταζε τό πορτραίτο του Νταρζαντόν, κρεμασμένο στόν τοίχο, στο βάθος της σάλας, ένα πορταίτο μέ χρώματα, που απ' αυτό είχε γίνει κι' ή φωτογραφία της κρεδδατοκάμαρας. Αλήθεια, ή εικόνα του ποιητού ύπηρεχε σ' όλες τίς κάμαρες του σπιτιού του, χωριστά μία χάλκινη προτομή του, θronισμένη σ' ένα μικρό πράσινο πλάτωμα εκεί στην είσοδο του κήπου. Και μάλιστα, κανέν' άλλο πορταίτο έκτός από τά δικά του δέν έδλεπε κανείς σ' εκείνο τό σπίτι. Τι έγωισμός!

— Μου τό ύπόσχεσαι, παιδί μου Τζάκ, πώς θά τόν αγαπάς;... Τό παιδί χαμήλωσε τά μάτια κι' άποκρίθηκε μέ κόπο: — Σου τό ύπόσχομαι!

Έκείνη έκλεισε τότε τήν πόρτα και κατέβηκε από τή σκαλίτσα, χωρίς νά

πούν κι' άλλο τίποτα γιά τόν πατριό.

Ήταν τό μόνο σύννεφο στόν ουρανό της ευτυχισμένης εκείνης ήμέρας. Τι ώραία που τήν πέρασαν οι δυό τους! Ο Τζάκ δέν έπαυε νά θαυμάζι τή μητέρα του. Αλλά κι' αυτή έδρισκε πώς ψήλωσε, όμορφηνε και δυνάμωσε γιά τήν ήλικία του. Ή, κόντευε κι' έντεκα χρονών τώρα· δέν ήταν μικρός!

Πρός τό βράδυ είχαν έπισκέψει. Ο μπάρμπα Γιάννης ό δασοφύλακας πήγε νά πάρη τή γυναίκα του, όπως κάθε βράδυ, γιατί τό σπίτι τους ήταν μακριά, μέσα στη μέση του δάσους. Τόν κάθισαν στην τραπεζαρία.

— Ένα ποτηράκι κρασί, μπάρμπα Γιάννη; Έλα, στην ύγειά του Τζάκ! Θά τόν παίρνης καμμιά φορά μαζί σου, νά τριγυρίζετε στο δάσος;

— Μετά χαράς, κυρία Νταρζαντόν!

Κι' ό γιγαντώσιμος δασοφύλακας, ό πυρομάλλης και μελαψός, — ό φόβος κι' ό τρόμος τών λαθροκυνηγών, — άδειασε τό ποτήρι του στην ύγειά του μικρού Τζάκ.

— Ναι, ναι, έλεπε, θά τόν παίρνω μαζί μου όταν θά μου τόν δίνετε και θά κυνηγάμε. Α, είναι όμορφα στο δάσος, κύριε Τζάκ!

Έπειτα φώναξε τά δυό σκυλιά του που είχαν ξαπλωθεί κάτω απ' τό τραπέζι, φόρεσε τό κασκέτο του μέ τό γαλόνι, πήρε τήν κυρά-Παχώνα του, και ξεκίνησαν γιά τό δάσος εκείνο που τό παιδί τόνιρευόταν από τώρα.

Μόλις έφυγε τό αντρόγυνο, άκούστηκε απέξω έν' άργό κι' έπίπονο κύλισμα άμαξιού άπάνω στα χαλίκια του άνηφορικού δρόμου.

— Α, ό κ. Ριβάλ! Τόν καταλαβαίνω από τό λόγό του που πάει πάντα σιγά... Σεις είστε, γιατρέ;

— Εγώ, κυρία Νταρζαντόν!

Ήταν ό γιατρός του Έτιόλ που, τελειώνοντας τήν περιόδεά του, περνούσε νά ρωτήση πώς ήταν ό μικρός άρρωστος που είχε τό πιατό.

— Μά δέν σάς τό είπα πώς δέν είχε τίποτα; Κουρασμένος ήταν μόνο. Καλησπέρα, παιδί μου.

Ο Τζάκ κοίταζε τόν κοντό αυτόν άνθρωπο μέ τό πλατύ, κόκκινο πρόσωπο, μέ τήν κυρτή κάπως ράχη, μέ τά σπρα, άνάτριχα μαλλιά και τή μακριά ρεδιγκάτα που έφτανε σχεδόν ως τά τακούνια του.

Περπατούσε παράξενα, κυματιστά, σά θαλασσινός, γιατί ό γιατρός Ριβάλ είχε κάνει είκοσι χρόνια σέ πλοίο.

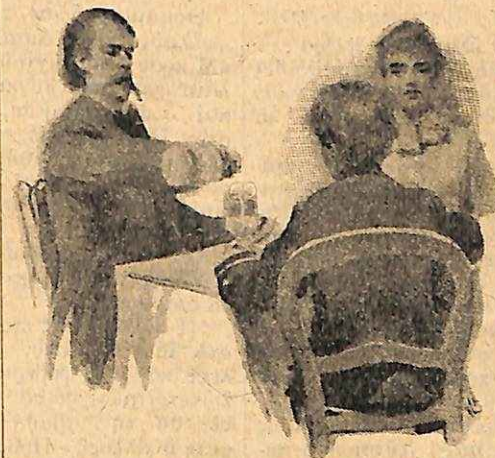
Μά τί καλός, τί άνοιχτόκαρδος! Ο Τζάκ αιστάνθηκε άμέσως συμπάθεια κι' έμπιστοσύνη γι' αυτόν τόν άνθρωπο που του φαινόταν όλως διόλου τό αντίθετο του Μορονδάλ...

Αφού έφυγε κι' ό γιατρός, άμπάρωσαν τήν ξώπορτα και, μητέρα και

γιός, άνέδηκαν στην κρεδδατοκάμαρα νά πλαγιάσουν.

Έκει, αφού άποκοιμήθηκε ό Τζάκ, ή Ίδα έγραψε ένα μεγάλο γράμμα του Νταρζαντόν, γιά νά του αναγγείλη τόν έρχομό του παιδιού και νά του δικαιολογήση τό αυθαίρετο κίνημά του.

Σέ δυό μέρες, έλαβε άπάντηση από τήν Ώδέρνη. Ήταν λιγότερο φοδερή απ' όσο τήν περίμενε. Ο ποιητής, αν και δέν έδρισκε καθόλου σωστό αυτό που έκαμε «ό κύριος Τζάκ ντε Μπαρνασύ», συμφωνούσε όμως πώς δέν ήταν και κανένα δυστύχημα, γιατί τό Γυμνάσιο Μορονδάλ, (άφότου βέβαια έλειψε αυτός), είχε παραλύσει... Όσο γιά τό μέλλον του παιδιού, αυτός άναλάμβανε και, όταν θά γύριζε σέ καμμιά

«Θά ζούμε κι' οι τρείς μας ευτυχισμένοι...» (Σελ. 185, στ. γ')

έβδομάδα, θά σκεπτόταν τί έπρεπε νά κάνει.

Γιά τόν Τζάκ, οι όχτώ αυτές ήμέρες που πέρασε στις Καστανούλες μονάχος μέ τή μητέρα του, ήταν οι πιό ήσυχες, οι πιό γλυκειές, οι πιό ευτυχισμένες της ζωής του... Έπειτα έφτασε άλλο γράμμα: «Έρχεται!». Τήν άλλη μέρα ό Νταρζαντόν θάταν στο σπίτι του.

Αν κι' έλεγε πώς ήταν έτοιμος νά δεχθί τό παιδί και πρόθυμος νά τό αναλάβη σαν πατέρα, ή καίμενη ή Ίδα φοβόταν αυτή τή συνάντηση και πήγε λοιπόν μαζί της τόν Τζάκ όταν πήγε μέ τάμαξι στο σταθμό του Ίδρυ νά προαπαντήσει τόν άντρα της. «Θά μάς περιμένης στο περβόλι, του είπε. Δέν θά τρέξης μόλις μάς άκούσης. Εγώ, όταν είναι ώρα, θά σε φωνάξω και θά παρουσιασθής.»

Τί συγκίνηση γιά τόν Τζάκ! Πέρασε τήν ώρα εκείνη της άναμονής περπατώντας στο δεινρόκηπο. Ός που άκουσε από μακριά άμάξι. Έτρεξε τότε και κρύφτηκε στις φραγκοσταφυλιές. Από εκεί τού έβλεπε νά μπαίνουν στο σπίτι και νάνεβαίνουν μιλώντας.

Η φωνή του πατριού ήταν τραχεία, αυστηρή, όσο γλυκειά και τρυφερή ή φωνή της μητέρας... Έπιτέλους ένα παράθυρο στο πυργάκι άνοιχτηκε: — Τζάκ!.. άνέδα άπάνω!..

Η καρδιά του παιδιού χτυπούσε, καθώς άνέβαινε γρήγορα-γρήγορα τή σκάλα· και, άμα μπήκε, ταράχτηκε περισσότερο, αντικρύζοντας τό χλωμό πρόσωπο και τό ψυχρό βλέμμα του Νταρζαντόν, που ήταν καθισμένος κίελα μπροστά στο γραφείο του, ένψ ή μητέρα του στεκόταν στο πλάι του όρθια και σά στενοχωρημένη.

Ψιθύρισε ώστόσο μία καλημέρα και περίμενε.

— Ώραία, κύριε, πολύ ώραία! άρχισε τότε νά του λέη ό πατριός.

Τό μάλωμά του όμως ήταν σύντομο, σχεδόν φιλικό. Κι' έτελειωσε έτσι: — Και τώρα, Τζάκ, πρέπει νά είσαι σοβαρός και νά έργασθής. Η ζωή δέν είναι μυθιστόρημα! Πιστεύω στη μετάνοιά σου και, αν είσαι φρόνιμος, έγώ θά σ' αγαπά και θά ζούμε ευτυχισμένοι κι' οι τρείς μας. Ίδου λοιπόν τί θά σου προτείνω. Μιά-δυό ώρες τήν ήμέρα, από τόν πολύτιμο αυτόν καιρό που τόν άφιερώνω στις φιλολογικές μου εργασίες, ένώ θά τίς θυσιάζω γιά σένα, γιά τήν εκπαιδευσή σου, τή μόρφωσή σου. Και αν θελήσης νά έργασθής, αναλαμβάνω εγώ νά σε κάμω, από ένα έλαφρό κι' άνυπόταχτο παιδί που είσαι τώρα, άντρα σωστό σαν έμένα, δ-πλισμένο καλά γιά τόν άγώνα της ζωής.

— Άκου, Τζάκ;.. έκαμε ή Ίδα που ή σιωπή του παιδιού τήν άνησυχούσε. Έννοεις τή μεγάλη θυσία που κάνει ό πατέρας σου γιά σένα;..

— Ναι, καμμιά... ψιθύρισε ό Τζάκ.

— Στάσου, Ίδα! έλεπε ό Νταρζαντόν. Πρέπει νά ιδούμε πρώτα αν ή πρότασή μου του άρέσει. Εγώ, βλέπεις, δέν βάζω κανένα.

— Μίλησε λοιπόν, Τζάκ, πές... Μά ό Τζάκ δέν ήξερε τί νά πη. Ήταν αληθινά αστασιμένος.

(Ακολουθεί)

Τό βράδυ άπλώθηκε μουνοτό στην κυρία πολιτεία. Σαν σκέτη νεκρική· βουβές σκιές ξεκίνησαν σ' ατέλειωτη πορεία. Τά κυπαρίσσια, οι έλατοι, τί θλιβερή πομπή!

Στου κάθε δρόμου τή γωνιά, κει τό ήλεκτρικό. Τό θλιβερό τό δρόμα προσμένει. Νά το άρχίνης! Περνούν κάποιο Νεκρό. Που σέρνει θηήνο πίσω του τό σασφικό τό κλάμα!..

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Τό βράδυ άπλώθηκε μουνοτό στην κυρία πολιτεία. Σαν σκέτη νεκρική· βουβές σκιές ξεκίνησαν σ' ατέλειωτη πορεία. Τά κυπαρίσσια, οι έλατοι, τί θλιβερή πομπή!

Στου κάθε δρόμου τή γωνιά, κει τό ήλεκτρικό. Τό θλιβερό τό δρόμα προσμένει. Νά το άρχίνης! Περνούν κάποιο Νεκρό. Που σέρνει θηήνο πίσω του τό σασφικό τό κλάμα!..

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Τό βράδυ άπλώθηκε μουνοτό στην κυρία πολιτεία. Σαν σκέτη νεκρική· βουβές σκιές ξεκίνησαν σ' ατέλειωτη πορεία. Τά κυπαρίσσια, οι έλατοι, τί θλιβερή πομπή!

Στου κάθε δρόμου τή γωνιά, κει τό ήλεκτρικό. Τό θλιβερό τό δρόμα προσμένει. Νά το άρχίνης! Περνούν κάποιο Νεκρό. Που σέρνει θηήνο πίσω του τό σασφικό τό κλάμα!..

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Τό βράδυ άπλώθηκε μουνοτό στην κυρία πολιτεία. Σαν σκέτη νεκρική· βουβές σκιές ξεκίνησαν σ' ατέλειωτη πορεία. Τά κυπαρίσσια, οι έλατοι, τί θλιβερή πομπή!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΗ

[Αριθ. Έγκρ. 120]

Με φλόγα αγάπης ήτανε
ή καρδιά σου ξυμωμένη
και τούς παλμούς της έδινε
κάποιο ξανθό αγγελοῦδι.
Κι' απ' την καρδιά στά χέρια σου
εφαλλε, κινημένη,
ή Δύρα ή Νεοελληνική
τό πιο γλυκό τραγούδι.

Μηλολόγηση

ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

[Αριθ. Έγκρ. 110]

Η φωνή της γιαγιάς μας ξύπνησε. Οί καμπάνιες είχαν χτυπήσει. Κείνο τό χρόνο γιορτάζαμε κοντά της Χριστούγεννα. Και τί δεν έκαμε ή καλή γιαγιάκα νά μας εύχαριστηθή! Αφού μας υποσχέθηκε νά μας πάρη και τη νύχτα στη λειτουργία των Χριστουγέννων, παράμα που ή μαμμή ποτέ ως τότε δεν τόχε κάμει. «Ε! μά ήταν αυτό γιά τη γιαγιά θυσία. Τί χαρές, τί πηδύρες ύστερα από τέτοια ύπόσχεση! Μά και τί κρυφοκουβεντιάσματα, τί σχέδια, σάν νά επρόκειτο γιά καμμία σπουδαία έκστρατεία. Όμως την τελευταία στιγμή άρρώστησε τό μικρό αδελφάκι. Ούφ, κι' αυτό βρήκε την ώρα. Τώρα ή γιαγιά θά μετανοίω. Πώς τό φοβόμαστε αυτό ως την τελευταία στιγμή!

Μά όχι ή γιαγιάκα κρατούσε τις ύποσχέσεις της. Θυμάμαι πώς κοιμηθήκαμε όλοι σέ μιá κάμαρα, πάντα κυρτά απ' τη γιαγιά. Ένα κι' αυτό απ' τά σχέδιά μας. Έννοείται και σ' ένα κρεβάτι. Τί άπεράντο που μάς φάνηκε! Έτσι σάν θά κτυπούσαν οι καμπάνες, θά ντυνόμαστε και θά πηγαίναμε όλοι μαζί νά ξυπνήσουμε τη γιαγιά. Πώς θά της φαίνονταν! Φανταστήτε όμως πώς μάς φάνηκε μäs όταν την είδαμε γελαστή νά μας φωνάζη! Πάλι καλά σάν μάς ξύπνησε και δεν έφυγε μονάχη... Ντυθήκαμε με πολλή φασαρία. Ένας κι' όλος βρέθηκε την τελευταία ώρα ντυμένος πάνω απ' τό νυχτικό. Τί γέλια ήταν, Θέ μου, κείνο τό βράδυ! Γελούσαμε γιά τό παραμικρό. Τί κακομαθημένα παιδιά!...

Χάραζε, όταν γυρίσαμε χαρούμενοι κι' εύθυμοι. Στο σπίτι άλλα μάς περίμεναν: Η μικρή αδελφούλα είχε ξυπνήσει στο μεταξύ, έννοιασε τί είχε συμβεί και έλαίνε άσπρηγόνητα. Κι' ό μεγάλος της καίμος ήταν πού είχε νηστέψει τόσο, και τό λάδι ακόμα, (λάδι έννοιασε τη σάλτσα) και δεν έκοινωνήσαν! Τότε ή γιαγιά σοφίστηκε ένα παιχίδι. Θά μνηστούσε, είπε, στόν παπιά νά της στείλ η λήνη... μετάληψη. Σε λίγο πράγματι είδαμε τό μικρό ύπηρέτη νά φέρη ή έπιστομήτα ένα ποτήρι και ένα κουταλάκι. Νουώσαμε όλοι και με συγκρατημένα γέλια κάναμε τό σταυρό μας. Εί-

δαμε τότε τη μικρούλα νά γονατίξη και νά ψιθυρίξει την προσευχή της. Η γιαγιά με σοβαρότητα έφερε στό άθωο στοματάκι τό κουταλάκι μ' ένα ψιχούλο ψωμί. Βγήκαμε τότε στο έξω και γελάσαμε πολύ, έμεις οι έξυπνοι, γιά τη δήθεν βλακεία της μικρούλας. Τότε γελοῦσα, μά τώρα σέπτομαι. Μήπως σι' αλήθεια δεν κοινώνησε τότε τό σόν τό μικρό αγγελοῦδι κοριτσάκι, και ίσως δεν θάναι αυτό τ' άγνότερο μεταλάβωμα που θά κάμη στη ζωή του;

Κρινάκι

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥΣ ΜΑΣ

[Αριθ. Έγκρ. 117]

Παιδί μου έλα, ήρθε ή ώρα... Αποφύγε ή έξοχή έχει περιβληθεί μιá μεγάλη οδύνη άγνοστη και ή φύση δλόκληρη έχει κάτι τό ιερό σά Ναός.

Στην κορφή των φηγών, που ή άκρες τους ένώνονται σάν τους θόλους των γοτθικών εκκλησιών, σκοτεινιάζει ήσυχά τό τελευταίο ξεπνίχισμα της μέρας.

Η νύχτα που πέφτει, απλώνει στην πεδιάδα μεγαλόπρεπα σάββα θλίψης και τό φεγγάρι, τριγυρνώντας στα νερά, τρεμοσβύνει σάν τό άκόιμητο άργυρό καν-τλή.

Έλα νά προσευχηθείς γιά τους Πεθαμένους μας! Αυτοί που πέσανε γιά την πιο δίκαιη από όλες τις αιτίες, δεν πεθάνανε οι ψυχές τους ζούνε μαζί μας.

Στην ώρα των μεγάλων μαχών, των υπέροχων συγκρούσεων, άόρατοι και παρόντες, αυτοί ένθαρόνουν τους ζωντανούς, αναπερώνοντας τις δυνάμεις τους, περνοῦν μέσ' από τά στήθη τους που ξαναζούνε στο διάβα τους και, μέσ' στο ματωμένο βράδυ της Νίχης, τραγουδάνε περφηφανα με τις χάλκινες σάλπιγγες.

Έλα, προσευχήσου γιά τους Πεθαμένους μας! Γιά τους συγγενείς μας και γιά τους των φιλικών Έθνών, που κοιμούνται τώρα κοντά στους δικούς μας και που ή εύγνωμοσύνη μας τους τυλίγει μέσα στά εύλαβικά σάββα να με την ίδια αγάπη.

Έλα, προσευχήσου γιά τους Πεθαμένους μας! Γιατί πεθάνανε γιά σένα, μόνο γιά σένα, παιδί μου. Αυτό ήταν γραμμένο γιά τους που πολεμούσαν ως την τελευταία τους σνοή, όνειρευόμενοι τά μικρά παιδιά της Γαλλίας. β.

Την ήμερα που κηρύχθηκε ό πόλεμος, φύγαμε έχοντας μιá φλόγα στά μάτια κι' ένα λόγο στά χείλη, που ή γλύκα τους θά μείνει αιώνια.

Γεμίσαμε τους δρόμους με τό ρυθμικό τους βάδισμα και χαρούμενοι, γαλήνιοι, με μιá φιλοστοργία υπέροχου άνδρωπισμού, έλεγαν στις γυναίκες που γυρίζαν τό κεφάλι γιά νά κούσουν τά δά-

κρυά τους: «—Κάνουμε αυτόν τον πόλεμο γιά νά μὴν υποφέρουμε πιά τά παιδιά μας. Ριχνόμαστε στη μάχη γιά νά μεγαλώσουν τά παιδιά μας χωρίς νά φοβούνται...»

Στιγμή φοβερή στη ζωή ενός Λαού!

Φύγαμε όλοι, άναπολώντας την τελευταία όπτασία αγαπημένων προσώπων που έφταναν στο παράθυρο γιά τόν ύστερο χαιρετισμό...

Πεθάνανε γιά σένα, μόνο γιά σένα, μικρό μου παιδί, και ή μεγάλη Ειρήνη που θά έρθει στους Λαούς, είναι ή Ειρήνη που βγαίνει από τους τάφους τους.

Μίρεκα

(Από τό γαλλικό του Emile Moselly).

ΤΟ ΣΚΙΣΜΟ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Αριθ. Έγκρ. 114]

Θυμάμαι, ήταν τό τελευταίο φυλλάδιο της «Διαπλάσεως» του «Μικρού Έθελοντού». Τό κεφάλαιο ήταν πολύ συγκινητικό. Εγώ και ό αδελφός μου, καθισμένοι στόν ίδιο καναπέ, κοντά-κοντά, πολεμούσαμε νά διαβάσουμε από τό ίδιο φύλλο κι' οι δυό. Και δεν φτάνει αυτό, άλλα τσακωνόμαστε κι' όλα. «Ακουγες κάθε τόσο. «Άσε με νά διαβάσω κι' εγώ!» — «Μην τό γυρίζεις ακόμα, δεν τό διάβασα!...»

Η μαμμή μας που καθόνταν στο ίδιο δωμάτιο, μάς συμβούλευε και μάς φοβερίζει: «Μή μαλώνετε, γιατί θά σάς τη σκόσω και δεν θά τη διαβάσει ούτε ό ένας ούτε ό άλλος!» Προς στιγμή σωπαίναμε, σέ λιγάκι όμως πάλι τά ίδια. «Αλλά μιá στιγμή που είχαμε άρχισει πάλι τό μάλωμα, χάνομε ξαφνικά τη «Διάπλασι» από τά χέρια μας και, ως που νά συνέλθουμε. την βλέπομε χάμω κομμάτια! Η μαμμή είχε εκπληρώσει τη φοβέρα της.

Μείναμε κι' οι δυό σάν άπολιθωμένοι. Ο αδελφός μου όμως, ό πονηρός, που την διάβαζε γιά δεύτερη φορά, έμνησε τά γέλια, ενώ έγω άρχισα νά κλαίω. Και ή μαμμή: «Μαζέψτε τα και φρίγνετε απ' έδω, γι' νά μὴν έχωμε και σοβαρότερες συνέπειες!» Μαζευτήκαμε κι' οι δυό και φύγαμε σάν τις βρεμένες κότες. «Αλλά μη νομίζετε πώς άφησα τό τέλος του «Μικρού Έθελοντού» αδιάβαστο: ή πρώτη μου δουλειά, τό άλλο πρωί, ήταν νά πάω νάγοράσω εκείνο τό φύλλο και νά τό διαβάσω πέντ' -έξη φορές,

Κόρη των Αθηνών

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 119]

Είναι δειλινό. Αποφάσισα νά κάμω ένα περπάτο έως τό δάσος, γιά ν' άναπνεύσω λίγο καθαρό άεράκι. Την ώρα εκείνη ό ήλιος έδνε και τά συνεφάνια που ήταν στόν ορίζοντα, φαινόνταν σά βαμένα από αίμα. Η φύσις άρχισε νά ήσυχάζη και νά βυθίζεται σιγά-σιγά σένα βαθύ λήθαργο.

Ένώ στεκόμουν βυθισμένος σέ σκέψεις μπροστά στην ωραιότητα

και άρμονία της φύσεως, βλέπω ένα κοριτσάκι ως δέκα χρόνων νά βγαίνει από ένα πυκνό μέρος του δάσους και νά κρατῇ ένα μάτσο άγριολούλουδα. Τό πλίσσισμα και τό ρώτησα τί θά τά κάμη. Και κείνο μ' άποκρίθηκε: «Θά τά πάω στής μαμμές μου τόν τάφο, νά τά ράνω στο χώμα που την σκεπάζει, γιά νά μὴ της φαίνεται βαρύ».

Μ' άποκρίθηκε αυτά και άπομακρύνθηκε. Και εγώ στάθηκα ακόμα σ' εκείνο τό μέρος και συλλογίζομουν με συγκίνηση, ότι υπάρχουν παιδιά που δεν γνώρισαν μητέρα, που δεν έννοιωσαν μητρικά χάρδια και φιλία. Μ' αυτές τις θλίβερές σκέψεις έστρεψα στο σπίτι, γιατί είχε βραδυνάσει...

Διαβολεμένο Ροδιτάκι

Ο ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ

[Αριθ. Έγκρ. 118]

«Ντομάτες, κολοκυθάκια! σούκα ή ερίγρπατααα!»

Είναι ό μανάβης, ό Σωτηράκης, ό τύπος της Κηφισιάς. Πάντα ροδοκόκκινος, πάντα εύθυμος, μ' ένα τριαντάφυλλο σι' αὐτί, περνάει τους δρόμους, διασκεδάζοντας τόν κόσμο με τ' άθώα του... ψεματάκια:

— Κολοκυθάκια, ντομάτες, σταφύλια! ! !

— Δός μου μιá οκά κολοκυθάκια, Σωτηράκη.

— Αμ' κυρούλα μ', την άλλη βδομάδα χωρίς άλλο.

— Μά τότε, χρυσιανέ μου, τί τά διαλαλεις τά κολοκυθάκια της άλλης εβδομάδας;

— Έτσι κυρά μ', γιά φιγούρα.

Έλάτε, κύριοι, κυρίες, κυρούλες, κοριτσόπουλα, νά ιδήτε τί ωραιόσ μου είμαι σήμερα και... λίαν περιποιητικός!

Την ήμερα του Σωτηρός:

— Τί έχεις σήμερα, Σωτηράκη; Άκούστηκε μιá φωνή από τό παράθυρο της γειτονικής β'ίλλας.

— Σούκα άπερίγραπτα!

— Άλλο:

—... Τη γιορτή μου!

Και άπαθίστατα, εξακολουθούσε τό δρόμο του, παίζοντας τό σουράβλι του.

Καλή πουύληση, Σωτηράκη!

— Σούκα κρύαααααα! ! !

Έλγα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Της μικρής Φούλας της κούβου και της γυαλίστης τῆς νυχάκια.

— Ίδές τά, τίς λένε ύστερα, τι όμορφα που έγιναν τά χεράκια σου!

Και γιά νά τά ιδῇ, ή μικρή Φούλα... πάει μπροστά στόν καθρέφτη!

(Γεγονός) Εὐστράτιος Παξινός

Οί μικρές που βλέπουν μιá ζωγραφία δυτών, ρωτούν τόν αδελφό τους:

— Τί είναι αυτοί;

— Δύται!

— Καλά, τους βλέπουμε, μά τί είναι;

Εδζωνάκι

226^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1926

Όσοι θέλουν νά λάβουν μέρος σ' αυτό τόν Διαγωνισμό, πρέπει νά διαβάσουν με προσοχή τό Ε' Κεφάλαιο του «Όδηγού των Συνδρομητών» (από § 1 και καθεξής, στά φύλλα 3 και 4), όπου θά ιδούν όλους τους όρους. Σ' αυτούς δεν έχω νά προσθέσω παρά ότι δέχομαι Συλλογές από σήμερα ως τις 30 Ιουνίου.

Όσοι έχουν έτοιμες, ως τις άντιγράφουν και ως μου τις στείλουν άμέσως. Γιατί από τις Συλλογές που θά λάβω γι' αυτό τόν Διαγωνισμό, θάρχισω νά δημοσιεύω τις καλύτερες Άσκήσεις εύθύς από τό πρώτο φύλλο του Ιουνίου. Η δημοσίευσή των θά εξακολουθήση ως τό τέλος της Β' Εξαμηνίας και του έτους μας (30 Νοεμβρίου), και σ' αυτό τό διάστημα άλλες Άσκήσεις δεν θά είναι δεκτές. Οι νέοι μου φίλοι, που δεν ήξεραν τους κανονισμούς και μου έστειλαν άδίκως Άσκήσεις, άς ιδούν ότι μόνο τώρα μπορούν νά στείλουν μιá Συλλογή, σύμφωνα με τους όρους του Διαγωνισμού. Κι' ως τις 30 Ιουνίου που πρέπει νά τη λάβω, έχουν καιρό δυό μήνες νά εργασθούν και νά καταρτίσουν μιá Συλλογή όπως πρέπει.

Θυμίζω ότι ή Συλλογή πρέπει νά είναι γραμμένη σέ μεγάλο τετράδιο κι' επιμένω σ' αυτό τόν όρο, γιατί δεν ξέρετε πόσο με δυσκολεύουν Συλλογές γραμμένες στενόχωρα, σέ μικρά τετραδία, και σέ φύλλα χαρτιού άρραφα, χωρίς ξωφύλλο κτλ. Γι' αυτό τέτοιες Συλλογές δεν θά τις λαβαίνω καθόλου ύπ' όψει, θά τις άποκλείω και νά τό ξέρετε. Τό τετράδιο των Άσκήσεων τό θέλω σέ μεγάλο σχήμα, — νά, όσο είναι άπάνω κάτω τό φύλλο μας, — ραμμένο, με ξωφύλλο, καθαρογραμμένο, τακτικό. Κι' απέξω νά γράφη: «Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων του τάδε (όνομα, ψευδώνυμο, ηλικία) διά τόν 226ον Διαγωνισμό».

Θά σάς συστήσω ακόμα νά μὴν άποκλείετε από τις Συλλογές σας τά Φωνηεντόπια και τά Έλλιποσύμφωνα. Οί καλοί συνθέτες περιφρονούν, φαίνεται, αυτά τά δυσκόλα τάχα είδη (που είναι όμως ευκολότατα), κι' έτσι δεν μπορώ νά έχω γιά κάθε φύλλο καινούργια κι' ωραία Φωνηεντόπια κι' Έλλιποσύμφωνα. — Έπίσης συσταίνω σ' όσους ξέρουν Γαλλικά, νά προσθέτουν πάντα και μερικά Γαλλικές Άσκήσεις, είτε πρωτότης, είτε παρμένες από γαλλικά περιοδικά.

Γρήγορα θά δημοσιευθούν τα αποτελέσματα του περσινοῦ Διαγωνισμού Άσκήσεων (218ου). Τά του τρέχοντος της Α' Εξαμηνίας (223ου) θά δημοσιευθούν πολύ άργότερα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαιρος ανανέω-
σις της συνδρομής του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δδδς Εὐριπίδου
τὴν 3 Μαΐου 1926.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Έλαβα και πέτος ένα σωρό ωραίες πασχαλιάτικες κάρτες μ' ένα σωρό ωραίες ευχές. Εδχαριστώ πολύ τά καλά μου παιδιά που με θυμήθηκαν και χάρω, — παρ' όλιγο νά πῶ λυποῦμαι, — που είναι τόσο πολλά, ώστε νά μου είναι άδύνατο νά τους άναποδώσω τό δῶρο. Και τού χρόνου νάμαι καλά νά με ξαναθυμηθούν.

Τά ίδια κι' από τόν κ. Φαίδωνα κι' απ' όλους μου τούς συνεργάτες και τό σπιτικό.

Με άνακούφιση έλαβα τό γράμμα σου, Σανθή Νεράιδα. Αφού ήσουν άρρωστη κι' έλειπες τόσον καιρό από τάς Αθήνας, έτσι βέβαια δικαιολογημένη. Θά σέ παρακαλέσω μόνο, επειδή όλοι τώρα απευθύνονται σέ μένα, νά με βγάλης απ' αυτή τη δύσκολη θέση και νά τελειώσης την υπόθεση στην προθεσμία που ύπόσχεσαι σήμερα. Γιατί άλλοιόμοιο τί θά τρεθήξω, αν περάση κι' αυτή και δεν έχει βγει τό λαχείο! Θ' άναγκασθώ νά τούς δώσω τη διεύθυνσή σου γιά νάπευθύνονται τουλάχιστο σέ σένα.

Ακούστε τί έπαθε ό Αϊακός, που ένας φίλος του τοψάγε τ' αυτιά και τόν έπεισε νά γράφει σ' έν' άλλο περιοδικό: «... Έρθε τό πρώτο φύλλο. Κάτι σάχαμαρες, που από κάθε διήγημα διάβαζα δυό-τρεις γραμμές τό τό άφια. Έπεσέληθηκα στόν έαυτό μου και διάβασα τό ένα του μυθιστόρημα. Έστειρ' από ένα μήνα, ήρθε τό δεύτερο φύλλο. Άλλά είχα ξεχάσει τη συνέχεια του πρώτου. Είπα λοιπόν στην υπηρέτριά μας, όταν φέρη φύλλο ό ταχυδρόμος, νά μὴ μου τό δίνη, γιά νά μὴ τό βλέπω τουλάχιστο και θυμάμαι τά λεπτά που έδωσα άδικα γιά τη συνδρομή. Δεν τάστελνα γιά τό μνημείο του Πολέμου νά πιάσουν τόπο;...» — Ω, πόσοι άλλοι την έπαθαν έτσι!...

Έχω μπροστά μου και τά δυό ωραία γράμματά σου, Βεατρίκη. Δεν ξέρω κι' εγώ πώς δεν σου άπάντησα πρωύτερα στο πρώτο. Α, έσθε πολύ εύτυχές που έχετε τόσο κίλους καθηγητάς. Από τό δεύτερο, ή περιγραφή της έκδομής μου άρρεσε ξεχωριστά. Έλπίζω νά μὴν άργήσης νά μου ξαναγράψης.

Έχετε πολύ δικιο. Μηλολόγηση. Ο τύπος καινούργιος είναι λυθασμένος τό γ πλεονάζει έντελώς κι' όπως γράφουμε καθάριος, χέρια, ποδάρια, έτσι και καινούργιος, καινούργια κ.λ. Έπίσης τό έγινεα δεν έχει λόγο έγινεα θέλει, έπως γίνεται, νά γίνη κτλ. Άλ-

λά επειδή, βλέπεις, αυτά δεν εκκλονίσθηκαν ακόμη και κάθε συνεργάτης μου τά γράφει με τόν δικό του τρόπο, είναι λιγάκι δύσκολο — αν και προπαθώ πολύ, — νά τά συμμορφώω δλα δταν κάνα τις τυπογραφικές διορθώσεις. Όσο γιά τό κοιτάζω — κυττάζω, οι έπιστήμονες της Δημοτικής θεωρούν όρθότερο τόν πρώτο τύπο. Η σύγχυση που λές με τό άλλο κοιτάζω — βάζω στην κόλπη, στο κρεβάτι, δεν είναι κανένα εμπόδιο, γιατί στην δημοτική τέτοιο κοιτάζω δεν μπορεί νά μεταχειρισθῇ κανείς. Τότε και τό δημοτικό άρθρο τις έπρεπε νά τό γράφουμε της ή τοίς γιά νά μὴ συγχέεται τάχα με την άρχαία άνωτομμία. Ξαναστείλε τις λύσεις τῶ 14, 15 και 16.

Ευχαριστώ, Νάρκισσε, θά πῶ ότι τά κομμάτια έκείνα, (πέντε μεταφράσεις) δεν μου τά έστειλες γιά τῆ Σελίδα, άλλ' άπλως γιά νά τά ιδῶ αν κάκουν και νά σου πῶ. Γι' αυτό ήταν γραμμένα «σέ τέτοια χάλια» — ή φράση είναι δική σου, — με μολύδι κτλ. Εγώ λοιπόν τό έχασα και σου τάπερριψα, ώστε έχεις δικιο. Έχω όμως λιγάκι δικιο κι' εγώ, γιατί πού νά θυροῦμαι, ή καίμένη, μέσα σέ τόσα κομμάτια που λαβαίνω, ποιό είναι γιά τῆ Σελίδα και ποιό γιά νά τό διαβάσω άπλως. Γι' αυτό παρακαλῶ και σένα και όλους, νά μου γράψετε, όχι μόνο στο γράμμα σας, άλλα κι' άπάνω στο ίδιο τό κομμάτι γιά ποιό σκοπό τό στέλνετε. Έτσι δεν είναι φόβος νά κάμω λάθος, Έπίσης, ποτέ μὴ μου γράφετε με μολύδι. Μήπως και γιά νά κρίνω άπλως ένα κομμάτι δεν πρέπει νά τό διαβάσω; Κι' αφού τά μάτια μου δεν με βοηθούν ώστε νά διαβάσω άσπρα γράμματα, τί σημαίνει αν τό στέλνετε γιά τῆ Σελίδα ή γιά νά τό ιδῶ άπλως; Και στή μιá και στην άλλη περίπτωση, εγώ δεν θά μπόρεσω νά τό διαβάσω.

Ωραίες Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα κι' οι έξής: Φιλόσοφος, Νεφέλωδης, Ψυχή, Ένδοξος, Έλλην, Λυσιόσκυλος, Δέων, Άσπρη Πασχάλια και Έρημης της Άνδρου. — Έστέλεσα τις παραγγελίες των και τούς ευχαριστώ γιά τά καλά των λόγια. Θά τούς άπαντήσω στο έρχόμενο, γιατί αυτό τό φύλλο, έξαιτίας των έορτών, τυπώνεται βιαστικά και δεν προφταίνω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Νά ή Ζωή» της Αίματοβαμμένης Δόξας. Αυτό είναι ή Ζωή; Δεν τό πιστεύω. Έτσι τουλάχιστο πού είναι γραμμένη, δεν φαίνεται. — Στή βρύση του Έλεύθερου Πουλιού. Μου φάνηκε πολύ πεζό. Γιά παιδιά μάλιστα, ή βρύση έπρεπε νάμαι και πύο παιχτικό παρά τό κέντρο των κουτσουπόλων του χωριού... Τό γράφημο όμως άρκετά καλό κι' από τό Έλεύθερο Πουλί περιμένω και κατάλληλότερο. — Γιά τῆ γιορτή του μπαμπά της Δάλλιας, Φυσικά, κρίνω μόνο τη μετάφραση,

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Νά ή Ζωή» της Αίματοβαμμένης Δόξας. Αυτό είναι ή Ζωή; Δεν τό πιστεύω. Έτσι τουλάχιστο πού είναι γραμμένη, δεν φαίνεται. — Στή βρύση του Έλεύθερου Πουλιού. Μου φάνηκε πολύ πεζό. Γιά παιδιά μάλιστα, ή βρύση έπρεπε νάμαι και πύο παιχτικό παρά τό κέντρο των κουτσουπόλων του χωριού... Τό γράφημο όμως άρκετά καλό κι' από τό Έλεύθερο Πουλί περιμένω και κατάλληλότερο. — Γιά τῆ γιορτή του μπαμπά της Δάλλιας, Φυσικά, κρίνω μόνο τη μετάφραση,

γιατί τό γαλλικό διηγηματάκι φαίνεται νά αν όμορφο. Δυστυχώς ή όμορφία του δεν διατηρείται. Κι' πρώτα-πρώτα, έλληνικά, δεν έχει ύφος, ούτε χάρη. Η κατασκευή των περιόδων είναι πολύ άτεχνη, άκαλαίσθητη, κι' οι λέξεις ακόμα όχι τόσο καλά διαλεγμένες. Τέλος, γιά νά δημοσιευθῇ, θέλει διορθωμα γενναίο. — Ο Έπαρχιώτης, τῶ Δροσερού Δουλοῦδιου. Αυτό δεν είναι παρά ένα Παιδικό Ψεδύμα. Κάλι τῶσσα στόν Άγανία νά τό γράψῃ. — Σάν τό λουλούδι της Μιρκής. Έπαρχιώτισσας. Τρυφερό άλλα κι' αυτό άτεχνα γραμμένο. Πολλές περιπτώσεις λέξεις, και συχνά ξαναγυρίζουν οι ίδιες. Προς τό τέλος γίνετα: κάπως καλύτερο. Άλλά δεν άρκει. — Η μέννα, τῶ Αργέλου. Στίχοι άτεχνότατοι. — Στο βατόρι, τῶ Σουϊτάκη. Νόστιμο κι' άρκετά καλογραμμένο. Άλλά στην αρχή έχει μεγάλη φλυαρία. Όλα έκείνα, που τό κάνουν και τόσο μεγάλο, είναι περιττά. Παρακαλῶ τόν Σουϊτάκη νά τό ξαναγράψῃ συντομότερο, άφίνοντας μόνο τὰ απαραίτητα. Και νά μου τό ξναστείλῃ. — Έδιδάσσα κι' άλλα πού θαπορριφθούν, άλλα γι' αυτά θά μιλήσω στο έρχόμενο.

Εγκρίνονται: 121. «Ο παππούς» της Πονεμένης Ψυχής. — 122 και 123. «Έπίσκεψη παιδιού» και «Παιδιά» τῶ Ίδανμοῦ. — 124. «Βουή» τῆς Μέλισσας. — 125. «Η Πεταλούδα» τῶ Αϊακού.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΩΡΑ

62ον Δελτίον Εισφορών

Από τό 61ον Δελτίον (Ίδε φῶλ. 22ον) Δρ. 16.248.60
«Νάρκισσος» 5.—
«Μαραμένο Ροζοφάλλο» 25.—
«Ελένη Γε» (από λαχνοῦς τῶ Β' λαχείου της πῶς τῶς διέθεσε ή Γοναίκα) 60.—
«Ενδοξος Έλλη» 5.—
«Ανώνυμος διά της «Εστίας» 500.—
«Ερμής της Άνδρου» 10.—
«Δεξάνδρα Παντελλιά» 5.—
«Ασπρη Πασχάλια και Έρημης της Άνδρου» 11.—
«Εν δῶφ μέχρι 1/5/26» 16.869.60

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδδεν ψευδώνυμο εγκρίνεται ή άναγοῦται, αν δεν συνοδεύεται από τῶν δικαίωματος δρ. 1 Ο. — Τά εγκρινόμενα ή άναγοῦμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1926. Όσα συνοδεύονται από Α, άγκυρα εις άγῶνις και δσα από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Συκοῦφ, ά. (ΙΚ). Στέφανος Άλόνος, ά. (ΣΣ). Προδότης, κ. Όνειρον της Κύπρου, κ. (ΤΑ). Κοσμοκράτωρ, ά. (ΝΦ). Δουδοβίκος, ά. (!!!). Άντουανέττα, κ. (!;).

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Καπετάν Βρυκόλακας, ά. Γέρω-Δήμος, ά. Κουκουναρά κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Γεωργαχανάν (πα-ραγγελία γιά λυσόχαρτο και 16

